

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Пословни број Гж.3217/19
Дана 13.09.2019. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Споменке Драгаш, председника већа, Милане Миличковић и Иване Стеванов, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА** из ..., ..., кога заступа Марија Пријић, адвокат из Зрењанина, против **тужених ББ, ВВ и ГГ**, сви из ..., ул. ..., које заступа Драган Симић, адвокат из Новог Сада, ради исплате дуга, одлучујући о жалби тужених против пресуде Основног суда у Зрењанину П.1603/17 од 24.04.2019. године, у седници већа одржаној 13.09.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба тужених се **одбија** и пресуда Основног суда у Зрењанину П.1603/17 од 24.04.2019. године у побијаном усвајајућем делу и делу којим је усвојен захтев за накнаду трошкова парничног поступка (ставови 1-3 изреке) **потврђује**.

Одбија се захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев (став 1 изрека), тужене су обавезане да солидарно тужиоцу исплате износ од 10.000,00 € у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан исплате, са законском затезном каматом од 01.01.2014. године до исплате, обрачунатој по стопи која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан исплате (став 2 изрека), као и да му солидарно накнаде парничне трошкове у износу од 194.304,00 динара, са законском затезном каматом, почев од извршности до коначне исплате (став 3 изрека), док је преко досуђене законске затезне камате на износ парничних трошкова, од пресуђења до извршности пресуде захтев одбијен (став 4 изрека).

Против наведене пресуде тужене су благовремено изјавиле жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Предложиле су да овај суд исту преиначи и одбије тужбени захтев у целости и обавезе тужиоца

на трошкове првостепеног и жалбеног поступка, односно да је укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба је неоснована.

Након што је испитао пресуду у границама разлога наведених у жалби, као и по службеној дужности према чл. 386. ст. 3. Закона о парничном поступку, овај суд налази да иста није захваћена битним повредама поступка, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је материјално право правилно примењено.

Првостепеном пресудом је утврђено да су тужилац АА и сада покојни ДД били дугогодишњи пословни партнери, те да су и тужилац и његова супруга ЂЂ имали своје књиговодствене агенције које су вршиле књиговодствене услуге за две фирме у власништву пок. ДД. Почетком маја 2010. године тужилац је позајмио 5.000 € пок. ДД, као физичком лицу, а након две недеље дао му је на зајам још 5.000 €. Том приликом је супруга тужиоца сачинила уговор о зајму који су уговорне стране потписале 18.05.2010. године. У чл. 2 тог уговора наведено је да је рок враћања зајма 3 године, а најкасније до 31.12.2013. године. Покојни ДД није потписао никакву признаницу о пријему новца на зајам.

Фирме тужиоца и његове супруге вршиле су позајмице фирмама пок. ДД, којим поводом се због дуга води други судски поступак. Пок. ДД је имао дуговања и према другим лицима.

Пок. ДД је ... године извршио самоубиство, након чега су решењем о наслеђивању бр. О.4198/16 од 11.10.2016. године, за његове законске наследнике оглашене тужене, с тим да су се тужене ВВ и ГГ прихватиле наследства и уступиле га туженој ББ.

ЂЂ је обавестила тужену ББ да дуг по основу уговора о зајму од 18.05.2010. године није враћен.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, позивајући се на одредбе чл. 557. и 558. Закона о облигационим односима, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, те да су тужене у обавези да тужиоцу солидарно исплате 10.000,00 € у динарској противвредности са припадајућом каматом од дана доспелости 01.01.2014. године, а на име дуга по основу датог зајма њиховом правном претходнику.

Неосновано је жалбено оспоравање утврђеног чињеничног стања указивањем да је првостепени суд погрешно утврдио чињеницу да је предметни уговор о зајму реализован. Не стоје жалбени наводи да само постојање уговора о зајму није доказ о његовом закључивању, те да у недостатку потписане признанице од стране пок. ДД о пријему новца, нема доказа да је тај уговор заиста и реализован. Одредбом чл. 557. прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Из овакве законске формулације уговора зајму, произлази да закључивање уговора зајму не подлеже никаквој форми, у смислу одредбе чл. 67. ст. 1. ЗОО, те да се исти сматра реализованим када једна

уговорна страна другој преда у својину одређену заменљиву ствар или новац, а ова је прими, обавезујући се да врати исту количину ствари или новца. На основу исказа тужиоца и сведока ЂЂ првостепени суд је утврдио да је тужилац предао пок. ДД 10.000,00 €, да је тај новац пок. ДД примио, али да га није вратио у уговореном року. Околност да пок. ДД није потписао никакву признаницу о пријему новца на зајам, није од значаја у конкретном случају, јер таква обавеза није постојала, у смислу цитиране законске одредбе, да би се сматрало да је уговор о зајму и реализован, тим пре што је пок. ДД потписао сачињени уговор о зајму. Дакле, тиме што је пок. ДД ставио свој потпис на уговор о зајму у ком је наведено да је примио на зајам 10.000,00 € од тужиоца, потврдио је чињеницу да му је тужилац предао 10.000,00 €, те су стога неосновани жалбени наводи да нема доказа да је предметни уговор реализован.

Неосновани су жалбени наводи којима се понављају примедбе о недостатку пасивне легитимације на страни тужених ВВ и ГГ, истицањем да су се оне одрекле наследства у корист тужене ББ, те да је стога, сходно одредби чл. 216. Закона о наслеђивању, њихову одговорност за оставиочеве дугове преузела тужена ББ, о чему тужене указују на судску праксу пресуде Вишег суда у Суботици П.33/15 од 01.02.2016. године. Наиме, из утврђеног чињеничног стања произлази да су решењем о наслеђивању тужене оглашене за законске наследнике ВВ, те да су се тужене ВВ и ГГ прихватиле наследства и уступиле га туженој ББ. Одредбом чл. 216. Закона о наслеђивању прописано је да се одрицање у корист одређеног наследника сматра изјавом о пријему наслеђа уз истовремено уступање наследног дела (став 1). По пријему уступљеног дела на односе између уступеоца и пријемника примењују се правила о поклону (став 2). С обзиром на наведено, тужене ВВ и ГГ се нису одрекле наследства, у смислу одредбе чл. 213. Закона о наслеђивању, којим је прописано да се наследник може одрећи наслеђа изјавом пред судом до окончања првостепеног поступка за расправљање заоставштине (став 1), да се наследник може одрећи наслеђа само у своје име (став 2) и да се сматра да наследник који се одрекао наслеђа никада није ни био наследник (став 3). Дакле, како су се тужене ВВ и ГГ прихватиле наследства, оне се сматрају наследницима пок. ДД, без обзира што су своје наследне делове уступиле туженој ББ, те је првостепени суд правилно одбио приговор пасивне легитимације тужених ВВ и ГГ.

Полазећи од одредбе чл. 222. Закона о наслеђивању, којом је прописано да наследник одговара за оставиочеве дугове до висине вредности наслеђене имовине, те одредбе 224. истог закона, према којој санаследници солидарно одговарају за оставиочеве дугове, сваки до висине вредности свог наследног дела, без обзира на то да ли је извршена деоба наследства (став 1), да се дугови међу санаследницима деле сразмерно њиховим наследним деловима ако из завештања не следи што друго, правилна је одлука првостепеног суда којом је усвојио тужбени захтев и обавезао тужене да тужиоцу солидарно исплате износ од 10.000,00 €, на име дуга који је њихов оставилац имао према тужиоцу, при томе имајући у виду да је тужена ББ у свом исказу датом на рочишту 04.09.2018. године (страна 31 списка предмета) изјавила да је вредност наслеђене имовине иза пок. ДД већа од износа од 10.000,00 €.

Указивање на судску праксу није од утицаја, с обзиром да судска пракса није извор права.

Имајући у виду успех парничних странака у спору, првостепени суд је правилно применио одредбе чл. 150, 153. и 163. ст. 1-4. ЗПП, обавезавши тужене да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парнице, чију висину је правилно одмерио у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Законом о судским таксама, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у складу са одредбом чл. 277. ЗОО.

Одлучујући о захтеву тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка, у смислу одредбе чл. 165. ст. 1. ЗПП, којом је прописано да ће суд када одбије или одбаци правни лек одлучити и о трошковима насталим у поступку поводом тог правног лека, суд им није досудио тражене трошкове, јер је њихова жалба одбијена.

Одлука у изреци донета је на основу одредбе чл. 390. ЗПП.

Председник већа-судија

Споменка Драгаш с.р.
ЗТО